

I.

Historika o mém prvním kouzlu

Kdo ví, proč si člověk tak dobře pamatuje věci, které zažil nebo zkusil poprvé... Připouštím, že to bude mít něco společného se zvědavostí, s očekáváním, možná i se strachem. Vzpomínám si, jak jsem poprvé dala klukovi pusu. Byla jsem prvňák a dost dobře nechápu, kde se ve mně vzal ten zvláštní pocit, že to musím udělat. Naši si doma dávají polibky celkem běžně. Když ráno vstávají, když odcházejí z domu... Určitě se mají rádi. Nevím, jestli jsem se tehdy zamilovala. Prostě jsem cítila, že ten kluk je milý a hodný. Dokonce i jména jsme měli stejná, teda skoro. On byl Martin a já Martina. A oběma nám říkali Marťo. Marťa měl šikmé oči. Moc se mi líbily, protože byly úplně jiné než oči ostatních kluků. Připomínaly mi knoflíkové dírky na mém kabátě. Marťa byl totiž Číňan. Narodil se už u nás, jeho rodiče přišli na Slovensko pracovat a usadili se tady. Celé Marťovo jméno bylo Martin Jang C' ai. Měl takové zvláštní příjmení, i paní učitelka si ho neustále pletla, proto mu jednoho dne začala říkat Jankaj. A do tohohle Martina jsem se asi zabouchla. Už tehdy v první třídě jsem toužila dát mu to najevo stejně, jak to můj táta dává najevo mamce. Jenže když dva dělají totéž, není to totéž. I jako malé holce mi bylo jasné, že políbit cizího kluka není jen tak. Táta a mamka jsou manželé, a my s Marťou jen spolužáci. Několik týdnů jsem si lámala hlavu jak na to, abych s ním mohla jen tak mluvit a neriskovat, že se nám ve třídě budou posmívat. Na to jsem musela dát velký pozor. Posměšky by Marťu vylekaly a mě ponížily. Ale pak jsem si vzpomněla, jak můj táta vždycky říkal, z každé šlamastyky tě, děvče moje, dostane kouzlo. Měla jsem upřímnou radost, že mi právě tohle přišlo na mysl, protože už v první třídě jsem spoustu všelijakých kouzel ovládala. Vždyť poprvé jsem se před lidmi předvedla jako kouzelnice ještě ve školce. Ale o tom později.

Nápad očarovat mého šikmookého Marťu kouzlem se mi zdál skvělý. Jenže čím déle jsem o tom přemýšlela, tím mě trápily větší pochybnosti. Které z kouzel by se mu mohlo líbit? Nejdřív mě napadlo, že zkusím něco čínského, něco, čím mu dám najevo, že si vážím země, z které pocházejí jeho rodiče. Tuhle myšlenku jsem ale musela zavrhnout, protože nic čínského jsem nevymyslela. Ještě tak polykání ohně, tenhle trik Číňané určitě znají. Problém byl v tom, že polykat oheň se mi zrovna moc nechtělo, a bez tréninku by to ani nešlo. Uměla jsem spolknout leda žízalu, jenže z toho se lidem většinou zvedne žaludek, tak jsem to radši neriskovala. Vzpomínám si, že jsem to jednou předvedla ve školce, když jsme si na zahradě s děvčaty hrály na princezny. Obě spolužačky, kterým jsem to ukázala, se pozvracely. A když bylo po všem, utíkaly na mě žalovat. Byla jsem zklamaná a samým rozčarováním a ponížením mi v hlavě bubnovalo, že jsou hloupé, hloupé, hloupé. Nejenže moje nové kouzlo neocenily, ale ještě jsem kvůli nim měla nepříjemnosti, protože paní ředitelka zavolala mamku do školy a stěžovala si, co to prý vyvádím. Mamka se tehdy jen usmála a celou věc uzavřela slovy: Ale paní ředitelko, kdo ví, co ty dvě viděly. Trik se žízalou spočívá v tom, že se ve skutečnosti nevloží do úst, ale nenápadně se vhodí za výstřih. Je to obyčejné kouzlo... Ředitelka se při pomyslení, že by si měla hodit do výstřihu žízalu, otřásla odporem a s podivným výrazem pohlédla na mamku: V pořádku, paní Čáková, nebudeme to dál rozmazávat. Jen vás prosím, aby už Marťa nic podobného nedělala. Jistě chápete, že některá kouzla nejsou pro malé děti vhodná.

Mamka přikývla a tím byla celá nepříjemnost vyřešená. Jasně že mi doma domlouvala, vyčítala mi, že prý jsem se zbláznila, když jsem polykala žízalu před očima takových citlivek. Prý se kromě kouzel musím naučit i kdy které použít, protože i to je v životě moc důležité.

Nakonec jsem se rozhodla, že zkusím kouzlo s magickou číší a míčkem. Tím nemůžu nic zkazit. Kouzlo je snadné a nikdo ho nezná. Ani nejpozornější diváci neumějí pochopit, jak nechám míček zmizet a vzápětí ho zase dokážu přičarovat. Bylo rozhodnuto.

Druhý den o velké přestávce jsem Martu oslovila. Procházeli jsme se po chodbě a on zrovna jedl rohlík. Když jsem k němu přistoupila, nedůvěřivě na mě pohlédl. Možná si chudák myslel, že si chci ukousnout z jeho svačiny.

„Znám bezva kouzlo,“ řekla jsem potichu, protože jsem netoužila vzbuzovat žádnou pozornost. „Chceš ho vidět?“

„Jasně,“ zahuhlal nečekaně rychle plnou pusou, jako by se celou předcházející hodinu těšil právě na tohle. „Mám rád kouzla,“ dodal a usmál se na mě.

Popošli jsme k oknu, z kapsy jsem vytáhla magickou číši a položila jsem ji na parapet.

„Podívej, uvnitř je bílý míček, vidíš ho?“ nadzvedla jsem poklop.

Marta přikývl a hleděl na mě plný očekávání. Bez hnutí jsme stáli proti sobě. Ještě nikdy jsem neměla možnost tak dlouho pozorovat ty jeho úzké knoflíkové dírky. Vypadaly jako čárky, chvílemi se mi zdálo, že mu vůbec nejsou vidět zorničky. Když jsem se k ničemu neměla, protože jsem na něj

celou dobu jen zírala, štěrbiny se najednou zvětšily a daly mi najevo, že touží vidět kouzlo.

„A teď ten míček nechám pomoci kouzelné formule zmizet, sleduj.“

Ať už se mi to líbilo, nebo ne, utvořil se kolem nás chumel dětí. Všichni čekali, co se bude dít. Řekla jsem naučenou formulku *čáry- máry fuk!* Nato jsem zvedla víko číše a ta byla prázdná. Martovi se rozjasnila tvář a rozesmál se, jako bych ho polechtala.

„Jak jsi to udělala? To bylo super!“

„A teď se díky kouzelné formulce míček v číši zase objeví. Čáry-máry fuk!“

Nadzvedla jsem víko číše, v které se znovu zabělal ztracený předmět. V tu ránu se Martů rozchichotal ještě víc. A potom, ani nevím jak, se ke mně naklonil a lípnul mi na tvář velkou pusou.

„Ty jsi ale šikovná kouzelnice, Martů. Ukážeš mi něco i příště?“

Už tehdy v první třídě jsem si uvědomila, že mi táta dal do rukou něco opravdu výjimečného. Něco, co mi poskytuje nečekané možnosti. Do duše mi pronikla úžasná síla a odhodlání. Pohládila jsem Martů po hlavě – měl tak tuhé vlasy, napadlo mě, že jsou jako štětiny na kartáči, kterým občas drhnu podlahu – a vrátila jsem mu pusou na... nos. Původně jsem ji zamýšlela taky na tvář, jenže když jsem se k němu naklonila, trochu jsem ztratila rovnováhu a přistála jsem rovnou na jeho nose. Všichni kolem nás hned začali ječet, řehtat se a výskat, zkrátka, měli legraci z toho, že jsem Martů políbila.

„Halali, halali, milenci se líbali!“ posmívali se nám.

Naštěstí zazvonilo a učitelky nás nahnaly do tříd.

Tatka říkává, že každá senzace trvá tři dny. Je to pravda, protože pokud ty dvě pusy vůbec nějakou senzaci znamenaly, tak trvala ještě míň než tři dny. Vlastně sotva do konce vyučování, potom se na ně zapomnělo.

Ještě se vrátím ke svému prvnímu kouzlu, které jsem předvedla ve školce. Bylo to na vánoční besídce. Učitelky s námi nacvičily básničky, písničky a tance, asi aby se rodiče mohli potěšit tím, jaké mají šikovné děti.

Já jsem však prohlásila, že tancovat ani zpívat nebudu, že mám vlastní program a chci všechny překvapit. Po zkušenosti s žížalou učitelky odmítavě vrtěly hlavami, že v žádném případě, prý předvedeme jen to, co jsme si připravili. Ale když jsem jim vysvětlila, že nebudu nic polykat ani nic podobného, nakonec souhlasily. S odstupem času mi dochází, že se stejně bály, abych nevyrukovala s nějakým nevhodným překvapením a neztrapnila tak sebe a hlavně školku.

Pro jistotu bylo moje vystoupení zařazeno úplně na konec. Když všichni dotancovali, dorecitovali a dozpívali, vystoupila jsem před rodiče a učitelky a takhle jsem k nim promluvila:

„Vážené dámy a vážení pánové. Jsem kouzelnice Marta a předvedu vám jedno výjimečné kouzlo.“

V klubovně školky, kde se vánoční besídka konala, to zašumělo. Rodiče byli, stejně jako předtím učitelky, viditelně zaskočení. Postava malého kouzelníka, navíc ve školce, byla něčím nevídaným. Nemluvě o tom, že tím malým kouzelníkem nebyl chlapec, ale děvče.

„Bože, ta je roztomilá... Držíme ti palce, malá kouzelnice... Tak se do toho pusť...“ povzbuzovali mě rodiče a s napětím čekali, co se bude dít.

